

ארנה אדוריאן נולדה בצ'רנוביץ בוקובינה ב2 למאי 1922 בשום ארנה איסר.

ילדה יחידה, מפונקת יחסים טובים עם ההורים שלה ולא חסר לה כלום.

ארנה ומשפחתה גרו ברחוב ראשי והייתה להם חנות משלהם צמודה לדירה- חנות דליקטסים.

אמא שלה עבדה תמיד בחנות ואביה עבד בזמנו החופשי בחנות אך ברוב הזמן עבד כמזכיר במשרד עורכי דין.

שני דודיה של ארנה ואחיינה נספו בטרניסטריה.

זודה שהיה נשוי ולו 2 בנים שאחד מהם ממש עונה קשות, הועבר לכל מיני מקומות כגון מוגליב ופיצ'רה. לא האמינו שהוא יחזור אך הוא שב וחי באמריקה.

בעיר הולדתה של ארנה (צ'רנוביץ) חיו יהודים רבים חיים משותפים ויפים, כל זמן שהמלך שלט.

כשהמלך ירד מכסאו עלה למלוכה במקומו בנו מיכאל שהיה צעיר ואז הוא החל לעשות מעשים רעים.

ארנה למדה בבית ספר רומני פרטי עם זכויות של בית ספר ממלכתי. בית הספר הפרטי עלה הרבה כסף.

הוריה שילמו עבורה תשלום חודשי יחסי, לפי ההכנסות שלהם, שכר לימוד שעלה כמו משכורת חודשית של פועל.

המשמעת הייתה קשה מאוד, אבל זה היה בית ספר מהטובים ביותר. המנהל היה יהודי, צוות המורים היה מעורב והתלמידים ברובם היו יהודים. לא כל אחד יכל להרשות לעצמו ללמוד בבית ספר כזה. לבית ספר קראו גמנסיית הופמן ולאחר שפיטרו את המנהל נקרא ליצאו יוליה השדאו. בבהס היתה משמעת נוקשה ביותר.

לארנה היו קשרים מעטים עם התושבים הלא יהודים והיה להם נחמד מאוד, הם חיו טוב מאוד ביחד. לא חשו כל אנטישמיות, הם לא היו רגילים לאנטישמיות עד שהפוליטיקה השתנתה, ואז הגיע שליט חדש רומני אנטישמי. זה קרה בערך ב37-38, ואז התחילו לצייר קריקטורות של יהודים, של זקנים וילדים. כל הרחובות הראשיים היו מלאים בתמונות וקריקטורות, בכל העיתונים היו קריקטורות של יהודים, הכול רק של יהודים.

השליט החדש היה אמור לעלות לשלטון, ובאותו הלילה שהוא היה אמור לרצוח את כל היהודים של צ'רנוביץ הדיחו אותו. כולם אמרו כמה טוב זה כי אחרת למחרת כבר לא היו בחיים.

אבל שם התחילה המלחמה.

אסרו יהודים רבים, הוציאו אותם מהבתים שלהם, רצחו אותם וכל הגברים המשכילים חויבו לצאת והם עברו ברחוב עם הידיים למעלה, מלווים עם מקלעים וירו בהם בנהר פרוט.

הסרט שהכנו הוא על סיפורה של ארנה בזמן שהייתה בבית יתומים.

ארנה גידלה את הילדים, נתנה להם חום ואהבה שהם כל כך היו צריכים בזה שהיא ליטפה אותם. והאוכל שלה היה אמור להיות טעימות מהמרק שהיא חילקה לילדים. אך ארנה לא הסכימה לקחת אפילו כף מהמרק כדי שלא יחסר לילדים כי הם היו מורעבים והיא לא יכלה לראות אותם ככה לכן לא אכלה בשבילם.

אנו מקדישות את הסיפור לארנה אדוריאן. הנינה אפרת שהביאה את סיפורה והייתה שותפה ליצירת הסרטון.